

18. Camacho, Sonia, and Andrés Barrios. "Teleworking and Technostress: Early Consequences of a COVID-19 Lockdown." *Cognition, Technology & Work*, Jan. 2022, <https://doi.org/10.1007/s10111-022-00693-4>.

УДК 342.7:341.23

DOI: 10.32751/2617-5967-2024-01-24

Слободян Б. Ю.

аспірант кафедри конституційного,
міжнародного права та публічно-правових
дисциплін Київського університету
інтелектуальної власності та права Національного
університету «Одеська юридична академія»

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ У СФЕРІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ

Стаття присвячена дослідженню нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту на міжнародному рівні. Досліджено загальноприйняті у світовій спільноті міжнародні стандарти у механізмі захисту прав людини, у тому числі щодо реалізації права на ефективний засіб правового захисту. Визначено основні нормативно-правові акти, які регламентують питання реалізації права на ефективний правовий захист - Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод; Загальна декларація прав людини; Міжнародний пакт про громадянські і політичні права; Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації; Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання; Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню; Хартія основних прав Європейського Союзу. Визначено рівень відповідності положень Конституції України нормам Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод у сфері забезпечення права на ефективний засіб правового захисту. Окреслено перспективу вдосконалення національної правової системи щодо реалізації права на ефективний засіб правового захисту на основі Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Визначено роль Конвенції у системі нормативно-правового регулювання забезпечення та реалізації права на ефективний засіб правового захисту. Акцентовано увагу на важливості імплементації у національне законодавство міжнародно-правових норм, що буде сприяти становленню та укріпленню права на ефективний засіб правового захисту, зокрема, на конституційно-правовому рівні. Констатовано важливість та актуальність міжнародно-правових норм для становлення національних стандартів у сфері захисту прав людини. Підкреслено проблему функціонування діючих міжнародно-правових норм на тлі національного правопорядку. Наведено пропозиції щодо вдосконалення положень національного законодавства у сфері реалізації права на ефективний засіб правового захисту, з урахуванням механізму реалізації міжнародних стандартів щодо захисту прав людини.

Ключові слова: засіб правового захисту, захист прав, ефективний правовий захист,

міжнародні договори, міжнародно-правові стандарти, нормативно-правове регулювання, права людини.

The article is devoted to the study of the legal regulation of the implementation of the right to an effective remedy at the international level. International standards generally accepted in the world community in the mechanism of human rights protection, including the implementation of the right to an effective means of legal protection, have been studied. The main legal acts regulating the implementation of the right to effective legal protection have been determined - the Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms; Universal Declaration of Human Rights; International Covenant on Civil and Political Rights; International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination; Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment; European Convention for the Prevention of Torture or Inhuman or Degrading Treatment or Punishment; Charter of Fundamental Rights of the European Union. The level of compliance of the provisions of the Constitution of Ukraine with the norms of the Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms in the sphere of ensuring the right to an effective means of legal protection was determined. The prospect of improving the national legal system regarding the realization of the right to an effective remedy based on the Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms is outlined. The role of the Convention in the system of normative and legal regulation of ensuring and implementing the right to an effective means of legal protection is defined. Attention is focused on the importance of implementing international legal norms into national legislation, which will contribute to the establishment and strengthening of the right to an effective remedy, in particular, at the constitutional and legal level. The importance and relevance of international legal norms for the establishment of national standards in the field of human rights protection have been established. The problem of the functioning of current international legal norms against the background of the national legal order is emphasized. Proposals for improving the provisions of national legislation in the sphere of realization of the right to an effective means of legal protection are given, taking into account the mechanism of implementation of international standards for the protection of human rights.

Key words: legal remedy, protection of rights, effective legal protection, international treaties, international legal standards, legal regulation, human rights.

Постановка проблеми. Дослідження проблеми нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту на міжнародному рівні заслуговує окремої уваги, адже саме за рахунок нормативно-правового регулювання досягається ефективність відповідних органів влади, їх посадових та службових осіб при забезпеченні та реалізації правового захисту. Реалізація права на ефективний засіб правового захисту полягає у реальному, практичному втіленні в життя, доступного правового інструментарію (засобу правового захисту), при застосуванні якого відбувається захист порушених прав людини. Нормативно-правове регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту здійснюється за допомогою впливу визначеного переліку нормативно-правових актів, зокрема, міжнародно-правових документів, що пов'язані єдиною метою, а тому складаються в цілісну систему.

Стан дослідження проблеми. Питання нормативно-правового регулювання захисту прав та свобод людини не лише в Україні, а й за її межами було предметом досліджень

наступних вітчизняних вчених, зокрема: В. Б. Аверянова, О. М. Бандурки, Ю. Г. Барабаша, В. Д. Бринцева, В. В. Галуцька, С. В. Россохи, О. В. Негодченка, О. Б. Росоляки, О. П. Світличного, В. Я. Тація, Ю. М. Годики, С. В. Шевчука. У той же час питання нормативного регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту, зокрема, на міжнародному рівні наразі є актуальним, зважаючи на нагальну потребу оптимізації нормативно-правової бази України у досліджуваній царині і приведення її у відповідність до міжнародних стандартів. Утім, проблема правового регулювання права на ефективний засіб правового захисту, зокрема, на міжнародному рівні, усе ще залишається малодослідженою, а тому потребує додаткового теоретико-правового аналізу.

Тому метою цієї статті є: аналіз основних міжнародно-правових стандартів у сфері реалізації права на ефективний правовий захист; висвітлення проблем інтеграції міжнародних стандартів у положення Конституції України; визначення впливу міжнародно-правових стандартів на становлення та реалізацію права на ефективний засіб правового захисту в Україні.

Виклад основного матеріалу. Нормативно-правове регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту відбувається, зокрема, за допомогою сукупності міжнародно-правових актів та правових актів національного законодавства, що створюють цілісне нормативне поле у сфері правового захисту людини. У широкому розумінні тут мова йде про акти міжнародного законодавства – чинні міжнародні договори, визнані Верховною Радою України, які обов'язкові, що відповідно до положень ст. 9 Конституції України [1] є частиною національного законодавства, а також про Основний Закон України, закони України та підзаконні правові акти у сфері реалізації ефективного засобу правового захисту.

Статус України, як кандидата в члени Європейського Союзу обумовлює необхідність адаптувати національне законодавство до міжнародних стандартів, зокрема, і у сфері правового захисту людини. Визнання Україною міжнародних правових норм, – є важливою умовою членства у міжнародному співтоваристві та запорукою створення правової держави, у якій життя, права, свободи та законні інтереси людини є основними цінностями. Сьогодні чинні міжнародні договори є частиною національного законодавства у тому разі, якщо Верховна Рада України надала згоду на їх обов'язковість, що безпосередньо закріплено у Конституції України (ст. 9) [1]. Міжнародні нормативно-правові акти, ратифіковані у визначеному законом порядку, є безпосередньо діючими і мають вищу юридичну силу за положення національного законодавства.

Одним із перших і основоположних міжнародних документів, у якому було проголошено визнання рівності і невід'ємності прав людини, необхідності забезпечення охорони прав людини силою закону була Загальна декларація прав людини [2] (далі - Декларація), прийнята 10 грудня 1948 року Генеральною Асамблеєю ООН. З точки зору аналізу нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту слід звернути увагу, зокрема, на: ст. 7 Декларації [2], яка проголошує засади рівності рівні всіх перед законом і рівності у праві на законний захист, зокрема, на захист від дискримінації; ст. 8, яка декларує право кожної людини на ефективне поновлення у її правах, у тому числі в судовому порядку; ст. 9 проголошує право на захист від безпідставного арешту людини; ст. 10 проголошує право на справедливий, неупереджений та безсторонній суд, а також на виключно обґрунтоване обвинувачення, у разі його пред'явлення; ст. 11 декларує презумпцію невинуватості людини, а у частині 2 передбачена

неможливість зворотної дії закону про кримінальну відповідальність у часі (такий принцип ретроактивності є характерним для міжнародного права і знаходить своє закріплення у національному законодавстві, у тому числі і у конституційно-правових положеннях; ст. 12 визначає право кожної людини на захист, у тому числі правовий, від незаконного й безпідставного втручання у її життя. Проаналізувавши положення Декларації [2], можемо констатувати, що вони носять декларативний характер, проте саме цей міжнародний документ створив правове підґрунтя для створення механізму реалізації ефективного засобу правового захисту.

Серед міжнародних договорів, ратифікованих Україною, особливе місце посідає Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (Європейська конвенція з прав людини) (далі - Конвенція) [3], що є міжнародною правовою угодою, згідно з положеннями якої держави-члени зобов'язались забезпечити та гарантувати права людини і основоположні свободи власним громадянам, а також усім особам, хто знаходиться під їхньою юрисдикцією.

Держави-учасниці, які ратифікували Конвенцію [3], беруть на себе зобов'язання щодо: а) гарантування зміни національного законодавства та приведення практики правозастосування у відповідність до положень цієї Конвенції; б) усунення усіх існуючих порушень прав людини і основоположних свобод, які існують на момент ратифікації відповідної Конвенції. Тобто, у даному випадку положення Конвенції [3] є взірцем для держав-учасниць, певним стандартом щодо дотримання і захисту прав людини і основоположних свобод, якому має відповідати національне законодавство таких країн після процедури ратифікації. Адже, Конвенція [3] містить перелік відповідних принципів, а також визначає базові права, що мають бути гарантовані кожній людині, незалежно від її національності, кольору шкіри, статі чи релігійних уподобань. Такий стандарт виступає правовою основою для захисту прав людини як на національному, так і на міжнародному рівнях.

Як юридично обов'язковий документ, Конвенція [3] передбачає систему засобів контролю за імплементацією прав людини на відповідних національних рівнях, у тому числі створює механізм для їх ефективного правового захисту. З цього приводу М. Буроменський зазначає, що «з Конвенцією пов'язане створення такої правової моделі та інституційної системи захисту прав, що здатні адекватно відображати у своєму розумінні суспільні уявлення про права людини, які динамічно розвиваються» [4].

Так, відповідно до ст. 13 Конвенції [3] «кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб правового захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження». Зазначена стаття фактично є вимогою до держав-учасниць запровадити національний механізм ефективного правового захисту прав і свобод людини, визнаних Конвенцією [3]. Сферою застосування ст. 13 Конвенції [3] є, зокрема: право на звернення зі скаргою до відповідного національного органу влади; доступність способів правового захисту; право на відновлення становища, що існувало до порушення прав і свобод людини; право на отримання відшкодування за порушене право із можливістю його практичної реалізації. Таким чином, роль Конвенції у системі нормативно-правового регулювання забезпечення та реалізації права на ефективний засіб правового захисту виявляється у наступному: 1) легітимації дотримання прав людини серед усіх країн-учасниць; 2) контролі за дотриманням зобов'язань країнами-учасницями Ради Європи щодо

забезпечення прав людини і основоположних свобод, визначених у її положеннях; 3) «впливі на законодавство країн учасниць, зокрема, щодо створення ефективних засобів правового захисту на національному рівні»; 4) захисті прав людини у контексті міжнародних відносин; 5) підтримці становлення та розвитку правової держави та забезпеченні демократії у країнах-учасницях Ради Європи; 6) забезпеченні додаткових гарантій правового захисту.

Впровадження міжнародних стандартів у національну правову систему відбувається, зокрема, через створення розгалуженої системи конституційно-правових засобів захисту прав. Проаналізувавши положення Конституції України [1], можна дійти висновку, що її норми також забезпечують право на ефективний засіб правового захисту, зокрема, це виявляється у закріпленні права на судовий захист (ст. 55), а також права «на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень» (ст. 56), чим створюються гарантії реалізації досліджуваного права. Закріплення у Конституції України права на судовий захист та права на відшкодування завданої незаконними діями чи бездіяльністю органів влади слугує доказом того, що Україна втілює закріплене у Конвенції [3] право на ефективний засіб правового захисту, чим забезпечує його реалізацію, адже норми Основного закону України [1] є нормами прямої дії. Таким чином, з метою наближення національного законодавства до міжнародних стандартів у сфері захисту прав людини, положення ст. 13 Конвенції [3] частково були втілені у норми Конституції України [1]. Утім, слід розуміти, що включення права на ефективний засіб правового захисту, закріпленого у Конвенції до положень Конституції України недостатньо для його правореалізації. Крім того, слід звернути увагу, що право на ефективний засіб правового захисту є ширшим за змістом і окрім зазначеного вище включає в себе, зокрема: право на звернення зі скаргою до правоохоронних органів або інших органів влади; право на відновлення порушеного права; право на доступність засобу правового захисту; право на забезпечення відшкодування за порушене право та наявність практичної можливості його отримання. Зазначене свідчить про те, що виникла необхідність інкорпорувати положення Конституції України відповідно до міжнародних стандартів щодо закріплення права на ефективний засіб правового захисту та привести їх до певної внутрішньої узгодженості із положеннями Конвенції [3].

Таким чином, Конвенція [3] відіграє роль нормативної основи у системі нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту на міжнародному рівні, адже ідея її створення, перш за все, полягала у тому, щоб створити дієвий механізм захисту прав людини, задекларований на наддержавному рівні. Саме у положеннях Конвенції вперше була визначена правова конструкція «право на ефективний правовий захист». Утім, безперечно, Конвенція [3] є не єдиним міжнародним документом, який задекларував права людини та визначив механізм реалізації правового захисту.

Крім зазначеного, самостійне місце в системі міжнародного нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту займає Міжнародний пакт про громадянські і політичні права [5] (далі - Пакт) є одним із самих авторитетних міжнародно-правових договорів щодо додержання та захисту прав людини. Так, згідно з Пактом [5] держави-учасниці зобов'язані забезпечити в межах своєї юрисдикції реалізацію громадянських і політичних прав у повному обсязі. Контроль за дотриманням положень

Пакту, включаючи розгляд індивідуальних скарг, здійснює міжнародний орган – Комітет з прав людини.

Відзначимо, що у ст. 2 Пакту [5] визначено зобов'язання для держав-учасниць забезпечити особі, чії права визнані порушеними, у тому числі особами, що діяли як представники влади, ефективний засіб правового захисту. Крім того, зобов'язано забезпечити встановлення та закріплення права на ефективний засіб правового захисту для будь-якої особи, що його потребує, з боку компетентних судових, адміністративних, у тому числі, правоохоронних органів, законодавчими властями та іншими компетентними органами, а також розвивати можливості судового захисту прав людини. Важливо відмітити, що у Пакті також зобов'язано держав-учасниць забезпечити застосування органами влади засобів правового захисту, коли вони необхідні.

Крім зазначених вище міжнародно-правових документів, що входять до системи нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту, можна також відзначити наступні, зокрема: Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації [6], яка застосовується, зокрема, з метою забезпечення для кожної людини, на яку поширюється дія цього міжнародного документу, «ефективного захисту і засобів захисту через компетентні національні суди та інші державні інститути в разі будь-яких актів расової дискримінації, що посягають, порушуючи цю Конвенцію, на її права людини та основні свободи, а також права подавати в ці суди позов про справедливе й адекватне відшкодування чи оплату за всяку шкоду, якої завдано в результаті такої дискримінації» [6]; Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання [7]; Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню [8] тощо.

Окремо звернімо увагу на те, що у 2000 році було розроблено і ухвалено Хартію основних прав Європейського Союзу [9]. Хартія основних прав Європейського Союзу – це не лише джерело права, а фактично конституційний білль про права людини. Хартія закріплює «загальні фундаментальні цінності, відповідно до яких побудована структура документа: людська гідність, свобода, рівність та солідарність». У цьому сенсі, як відмічають науковці, вона якісно переосмислює положення Конвенції [3], «висуваючи на перше місце захист гідності людини як основи загальнолюдських основних прав, свобод та цінностей» [10]. Хартія основних прав Європейського Союзу містить Преамбулу, яка визначає причини й цілі прийняття Хартії, її основоположні цінності) та 54 статті, які згруповані у сім розділів. У Преамбулі людська особистість визначена як центр діяльності Європейського Союзу, у якому створення простору, свободи й безпеки є основною ціллю. Так, у Розділі VI «Правосуддя» (ст. ст. 47 - 71) саме закріплено право на ефективний правовий захист, яке включає в себе гарантії прав особистості, здебільшого в межах кримінального процесу, зокрема: ефективний судовий захист порушених прав; презумпція невинуватості; неприпустимість зворотної сили закону, який передбачає або посилює відповідальність; покарання, співмірне тяжкості злочину так далі [9]. Сьогодні Хартія основних прав Європейського Союзу [9] набула першочергового значення, навіть у порівнянні з Конвенцією [4], «попри те, що остання визнана Європейським Союзом одним із загальних принципів його правової системи, які (принципи) теж є джерелами його права» [11, с. 24]. Варто вказати, що сьогодні Європейський суд з прав людини у своїх рішеннях активно застосовує положення Хартії [9]. Саме з прийняттям та розробленням Хартії [9]

група актів Європейського Союзу з прав людини суттєво примножилася, особливо, у сфері забезпеченні і реалізації права на ефективний засіб правового захисту.

Висновки. Отже, підсумовуючи наведене, можна дійти висновку, що міжнародно-правові стандарти, зокрема, у сфері реалізації права на ефективний засіб правового захисту, безпосередньо впливають на розвиток національної правової системи, адже міжнародні норми повсякчас інтегруються у законодавство України. Роль нормативної основи у системі нормативно-правового регулювання реалізації права на ефективний засіб правового захисту на міжнародному рівні є Європейська конвенція з прав людини [3]. Зважаючи на обраний євроінтеграційний шлях, перед Україною постає важливе завдання з реалізації захисту прав людини через закріплення міжнародних правових принципів і гарантій у актах національного законодавства, зокрема, положеннях Конституції України. Не дивлячись на значні проблеми запровадження міжнародних стандартів, зокрема, у сфері гарантування та реалізації права на ефективний засіб правового захисту, до положень національного законодавства, можна сказати, що Конституція України є нормативно-правовим актом, що має перспективи до розширення основних прав і свобод людини, у тому числі права на ефективний засіб правового захисту, оскільки сьогодні Основний Закон держави передбачає звужений його зміст. Тому можна констатувати вірогідність подальшого закріплення і розвитку права на ефективний засіб правового захисту на конституційному рівні та створення у майбутньому ефективного механізму правового забезпечення цього права. Принагідно слід акцентувати увагу на тому, що інтеграція міжнародних стандартів до національного законодавства є ефективною лише тоді, коли розвиток демократичних інститутів у державі перебуває на належному рівні, розвивається економіка країни, запроваджені дієві заходи щодо боротьби із корупцією, а діяльність державних інституцій є прозорою та незаангажованою. Тому Україна має прагнути до утвердження, регулювання, забезпечення, дотримання та реалізації основних прав і свобод людини, зокрема, права на ефективний засіб правового захисту, як невід'ємного складника правової держави, яка дотримується демократичних принципів суспільного розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України: Конституція; Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Голос України* від 13.07.1996 № 128.
2. Загальна декларація прав людини: Декларація, міжнародний документ ООН від 10 грудня 1948. *Голос України* від 10.12.2008 № 236.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини): Конвенція; Міжнародний документ Ради Європи від 04.11.1950. *Офіційний вісник України* від 16.04.1998 № 13, / № 32 від 23.08.2006 /, стор. 270.
4. Буроменський М. Європейський кодекс свободи та демократії. *Право України*. 2010. № 10. С. 92 – 93.
5. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права: Пакт; Міжнародний документ ООН від 16.12.1966. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043#Text
6. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації: Конвенція; Міжнародний документ ООН від 21.12.1965. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_105#Text
7. Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що

принижують гідність, видів поведження і покарання: Конвенція; Міжнародний документ ООН від 10.12.1984. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_085#Text

8. Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поведженню чи покаранню: Конвенція; Міжнародний документ від 26.11.1987. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_068#Text

9. Хартія основних прав Європейського Союзу: Хартія від 07.12.2000. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/MU00303>

10. Добрянський С. Хартія основних прав Європейського Союзу: здобутки та перспективи. *Вісник Львівського університету. Сер.: Юридична*. 2014. Вип. 59. С. 9 - 16.

11. Добрянський С. Хартія основних прав Європейського Союзу як регіональний праволюдський стандарт. *Вісник Національної академії правових наук України № 3 (74)*. 2013. С. 23 – 30. URL: http://visnyk.kh.ua/web/uploads/pdf/ilovepdf_com-23-30.pdf

УДК 349.23:342.738

DOI: 10.32751/2617-5967-2024-01-25

Спаських Ю. В.

*аспірант кафедри трудового права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

ПРАВО ПРАЦІВНИКА НА ПРИВАТНІСТЬ НА РОБОЧОМУ МІСЦІ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

У статті проаналізовано міжнародно-правові документи щодо прав працівників на приватність на робочому місці. Оскільки, кардинальні зміни в політичному й економічному житті України, а також взятий курс на євроінтеграцію вимагають, щоб законодавчі акти, які розробляються та приймаються нормотворчими органами нашої держави, відповідали міжнародним стандартам прав людини загалом, і міжнародним нормам трудового права зокрема. І сьогодні до пріоритетних у сфері праці належать і питання, пов'язані із правом працівника на приватність на робочому місці. Адже майже в кожній країні працівники є вразливими стосовно всебічного контролю з боку керівництва. Зокрема, роботодавці можуть прослуховувати телефонні розмови, читати повідомлення електронної пошти та інформацію на моніторі комп'ютера своїх працівників, підслуховувати розмови, аналізувати роботу комп'ютера й клавіатури, використовувати обладнання для стеження та контролю за діями осіб тощо. Також у зв'язку з інтенсивним розвитком комп'ютерних технологій та обробкою персональної інформації в автоматизованих інформаційних системах зросла актуальність більш детального регулювання цього права. Зроблено висновок, що дослідження міжнародного досвіду щодо прав працівників на приватність на робочому місці, правових механізмів регулювання їх захисту, а також основних принципів організації заходів стосовно контролю за виконанням законодавства у цій галузі відкриє можливості привести у відповідність до міжнародних стандартів вітчизняні закони та підзаконні акти з тим, щоб втілити їх у життя в інтересах громадян нашої держави. Тобто імплементація міжнародних стандартів та норм європейського права щодо прав працівників на приватність на робочому місці в національне законодавство, підвищить рівень правового